

Dvacátá čtvrtá

CINDER SEDĚLA V PODŘEPU U ZDI PALÁCE A CHLAD Z KAMENŮ

se jí vpíjel do trička. Dav lidí se rozešel a zůstaly po něm jen pošlapané cedule. I stráže už opustily nádvoří, ačkoli zdobená brána zůstávala zamčená. Na střeše nad Cinder seděli dva kamenní *čchin-linové* a občas vyslali do okolí magnetický pulz, z něhož jí hučelo v uších.

Konečně se jí přestala třást ruka. Varování před očima taky nakonec zmizelo. Ale zmatek ji neopouštěl.

Byla měsíčníanka. Fajn.

Byla vzácným druhem měsíčníanky, skořápkou, která neuměla manipulovat myšlenkami a emocemi druhých, ale sama dokázala podobné manipulaci odolat.

Fajn.

Proč na ni tedy Levanino osobní kouzlo působilo stejně jako na všechny ostatní?

Buď se doktor Erland zmýlil, nebo lhal. Možná vůbec nebyla měsíčníanka a doktor se spletl. Možná měla její imunita původ v něčem jiném.

Zoufale zaúpěla. Ještě nikdy tolik netoužila vědět víc o své minulosti. Potřebovala znát pravdu.

Hučení otevírané brány, posunující se po kolejnici zabudované v zemi, ji vylekalo. Vzhlédla a uviděla, jak k ní přes dlažbu přijíždí čistě bílý android.

„Linh Cinder?“ Android vytáhl čtečku.

Cinder zamrkala a vytáhla se na nohy, opírajíc se při tom o zeď. „Ano?“ řekla a nastavila zápěstí.

Čtečka pípla a aniž by se android úplně zastavil, jeho tělo se otočilo o sto osmdesát stupňů a zamířil zpátky do Paláce. „Pojďte se mnou.“

„Počkej – cože?“ Pohledem v obavách zabloudila k balkonu, kde předtím stála měsíční královna.

„Jeho císařská Výsost si s vámi přeje hovořit.“

Cinder si zkontrolovala rukavice a pohlédla na silnici, která vedla pryč od Paláce, zpátky do bezpečné existence neviditelné dívky uprostřed velkoměsta. Pomalu vydechla, otočila se a následovala androida.

Složitě dvoupodlažní vchodové dveře do Paláce byly pozlacené, a když se otevřely a odrazily se od nich sluneční paprsky, málem ji svým leskem oslepily. Ve vstupní hale za nimi byl příjemný chládek a všude stály ohromné nefritové sochy, nádoby s exotickými květinami, rozléhaly se tam hlasy a kroky desítek spěchajících diplomatů a vládních zaměstnanců a do toho konejšivě bublala tekoucí voda. Ale Cinder si toho sotva všimla. Jen trnula hrůzou, že náhodou narazí na královnu Levanu, pak však konečně spatřila prince Kaie. Čekal na ni u tesaného sloupu.